

Sygn. akt I C 589/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Agata Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł.

przeciwko A. A., B. A.

o zapłatę:

utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty z dnia 15 maja 2018 roku wydany przez tutejszy Sąd w sprawie I Nc 223/18.

Sygnatura akt: I C 589/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 kwietnia 2018 roku powód (...) S.A. z siedzibą w Ł., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o wydanie nakazu zapłaty w stosunku do A. A. – wystawcy weksla własnego – oraz B. A. – poręczyciela wekslowego, zobowiązującego ich solidarnie do zapłaty na rzecz powoda kwoty 34.399,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany A. A. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z powodem umowę leasingu. Zabezpieczenie zobowiązań wynikających z umowy stanowił weksel własny in blanco. Z racji tego, że pozwany nie wywiązał się z określonych w umowie leasingu obowiązków, powód wypowiedział umowę leasingu, wzywając pozwanego do uregulowania zaległych należności, a po bezskutecznym upływie terminu do ich uregulowania, uzupełnił weksel in blanco.

(pozew k. 3 – 4)

W dniu 15 maja 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygnaturze akt I Nc 223/18, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 24)

W dniu 27 czerwca 2018 roku pozwani wnieśli zarzuty od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, w których zaskarżyli nakaz zapłaty w całości oraz wnieśli o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w przypadku ustanowienia profesjonalnego pełnomocnika. Nadto złożyli wniosek o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, że podważają wysokość kwoty, na którą został wystawiony weksel oraz ogólnie zasadność wystawienia weksla in blanco.

(zarzuty k. 29 -32 i k. 61 – 64)

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wstrzymał wykonalność wydanego w sprawie nakazu zapłaty. Zażalenie strony powodowej zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt III Cz 1943/18.

(postanowienie k. 96 i k. 219)

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powoda i pozwanego A. A. łączyła umowa leasingu nr (...) zawarta w dniu 6 marca 2013 roku. Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Umowy Leasingu (dalej: OWUL) Zabezpieczenie zobowiązań wynikających z umowy leasingu stanowił weksel własny in blanco wystawiony przez pozwanego i poręczony przez pozwaną B. A..

Do weksla in blanco dołączono deklarację wekslową, zgodnie z którą A. A. jako wystawca własnego weksla in blanco, złożył powodowi do dyspozycji jeden weksel in blanco bez protestu, z jego wystawienia, który powód miał prawo wypełnić w każdym czasie (do chwili spłaty wszelkich zobowiązań z umowy leasingu) na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu wynikającemu z umów leasingu, w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umowy leasingu, odsetek za opóźnienie płatności oraz innych świadczeń ubocznych. Na powyższą treść deklaracji wyraziła zgodę pozwana B. A.. A. A. złożył swój podpis na wekslu in blanco dołączonym do umowy leasingu. Na odwrocie weksla po słowie „poręczam” podpis złożyła B. A..

(umowa leasingu k. 41 – 42v, OWUL k. 43 – 47, deklaracja wekslowa k. 18, blankiet wekslowy k. 19)

W czasie trwania umowy leasingu z uwagi na zaleganie z płatnością opłat leasingowych doszło do jej rozwiązania w trybie natychmiastowym. Z uwagi na wniosek pozwanego umowa została wznowiona porozumieniem z dnia 30 września 2015 roku.

(porozumienie k. 184-185)

Umowa leasingu zawarta była na czas określony do dnia 8 marca 2016 roku. Zgodnie z § 8 ust. 2 OWUL pozwany zobowiązany był do zwrotu przedmiotu leasingu. Z uwagi na niezwrócenie powodowi przedmiotu leasingu w terminie na dzień wygaśnięcia umowy, powód na podstawie § 7 ust. 15 OWUL naliczył karę za czas bezumownego pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu pozwanego, udokumentowaną notą nr N16/O/WA/2016/04/00039 w wysokości 13.623,74 zł.

(nota k. 183)

Pozwany wystąpił z wnioskiem o wydłużenie okresu trwania umowy leasingu, na który to wniosek powód przystał. W wyniku tych negocjacji w dniu 20 czerwca 2016 roku doszło do zawarcia między stronami porozumienia restrukturyzacyjnego wydłużającego okres trwania umowy do dnia 8 marca 2017 roku. W § 6 tego porozumienia wskazane zostało, że powodowi przysługuje kara umowna naliczona w kwocie 13.623,74 zł za okres od 9 marca 2016 roku do 25 kwietnia 2016 roku na podstawie § 7 ust. 15 OWUL, jednak kara ta nie będzie dochodzona pod warunkiem uregulowania przez pozwanego zobowiązań wynikających z umowy leasingu i porozumienia restrukturyzacyjnego w terminach szczegółowo wskazanych w załączniku nr 1 do porozumienia.

(porozumienie wraz z załącznikiem k. 55 – 58)

Z uwagi na to, że pozwany ponownie zalegał z płatnością należności wynikających z porozumienia restrukturyzacyjnego i umowy leasingu, powód wystosował pismem z dnia 4 sierpnia 2016 roku ostateczne wezwanie do zapłaty, wyznaczając pozwanemu dodatkowy termin do zapłacenia zaległości.

(wezwanie k. 179)

Biorąc pod uwagę nieuregulowanie przez pozwanego zaległości, powód w dniu 29 sierpnia 2016 roku na podstawie § 7 ust. 6.1. OWUL przedterminowo rozwiązał umowę w trybie natychmiastowym. Pismo zawierające wypowiedzenie umowy zostało doręczone pozwanemu w dniu 1 września 2016 roku.

(wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 177 – 178v)

W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy leasingu oraz zgodnie z § 7 ust. 7 OWUL pozwany zobowiązany był do zwrotu powodowi przedmiotu leasingu do dnia 12 września 2016 roku. Z uwagi na to, że pozwany nie zwrócił przedmiotu leasingu w terminie, powód upoważnił firmę windykacyjną do odbioru przedmiotu leasingu. Stosownie do § 7 ust. 16 OWUL pozwany upoważnił powoda do podejmowania czynności w celu odzyskania przedmiotu leasingu oraz wyraził zgodę na obciążenie go kosztami takich czynności. Koszty tych czynności wyniosły 1.662,96 zł.

(faktura nr (...) k. 165)

Przedmiot leasingu został odebrany przez firmę windykacyjną działającą w imieniu powoda w dniu 5 grudnia 2016 roku.

(protokół odbioru k. 167 – 169)

Z uwagi na opóźnienie w zwrocie przedmiotu leasingu i bezumowne posiadanie przedmiotu w okresie od 13 września 2016 roku do dnia 4 grudnia 2016 roku powód na podstawie § 7 ust. 15 OWUL naliczył pozwanym karę umowną w wysokości 19.600,53 zł.

Z racji tego, że pozwany nie wywiązał się z terminowego regulowania należności wynikających z porozumienia restrukturyzacyjnego zaktualizowało się uprawnienie powoda z § 6 porozumienia do dochodzenia od pozwanego kary umownej także w wysokości 13.623,74 zł.

(wyliczenie wynagrodzenia k. 164, nota nr N16/O/WA/2017/01/00041 k. 172)

Pismem z dnia 26 stycznia 2017 roku powód powiadomił pozwanego A. A. o zadłużeniu, jakie pozostało do zapłaty z umowy leasingu.

(wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania k. 163 i k. 244-245)

Przed przystąpieniem do sprzedaży przedmiotu leasingu powód zlecił wykonanie wyceny jego wartości rzeczoznawcy tj. (...) Sp. z o.o. Zgodnie z § 5 ust. 9 pkt 9.2. OWUL pozwany został obciążony kosztami wyceny przedmiotu sprzedaży w wysokości 387,45 zł.

(wycena k. 153 – 162v, faktura nr (...) k. 148)

Przedmiot leasingu został sprzedany za kwotę 46.100,00 zł netto. Kwota ta została zaliczona na poczet zaległości, jakie pozwany miał wobec powodowej spółki.

W postanowieniach umowy leasingu strony ustaliły, że korzyścią zaliczaną na poczet zadłużenia korzystającego z umowy leasingu będzie każdorazowo cena netto przedmiotu leasingu uzyskana z jego sprzedaży (§ 7 ust. 9.2 OWUL).

(faktura nr (...) k. 157, rozliczenie umowy k. 152)

Na dzień 3 kwietnia 2018 roku kwota nieuregulowanych należności wynosiła łącznie 34.399,56 zł, na którą to składały się kwoty: 13.623,74 zł tytułem kary umownej, 19.600,53 tytułem drugiej kary umownej, 1.662,96 tytułem czynności windykacyjnych oraz 387,45 zł tytułem wyceny przedmiotu leasingu.

(wyliczenie k. 147)

Pismem z dnia 19 marca 2018 roku powód powiadomił pozwanego o uzupełnieniu weksla in blanco i wezwał do zapłaty należności.

(zawiadomienie k. 14 wraz z dowodem nadania k. 15)

W dniu 4 kwietnia 2018 roku powód powiadomił pozwaną B. A., że weksel przedstawiony do zapłaty w dniu 3 kwietnia 2018 roku nie został zapłacony przez wystawcę i dlatego wzywa ją do zapłaty kwoty wekslowej.

(notyfikacja wraz z potwierdzeniem odbioru k. 16 – 17v)

Powód za pośrednictwem poczty elektronicznej wskazał pozwanej, co składa się na kwotę wekslową, dokonując wyjaśnień związanych z rozliczeniem umowy leasingu.

(wiadomość k. 243)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o przedstawione przez strony dowody, w szczególności niekwestionowane i niebudzące wątpliwości Sądu dowody z dokumentów. Zeznania stron ograniczone do zeznań pozwanych nie stanowiły skutecznego kontrdowodu dla dowodów wskazanych przez stronę powodową. Zeznania pozwanych opierają się w głównej mierze na niezrozumieniu mechanizmu rozliczenia zawartej umowy leasingu. Twierdzenia pozwanych chociażby o zwrocie przedmiotu leasingu zgodnie z terminem nie znajdują potwierdzeń w żadnych dowodach, które Sąd mógłby skonfrontować z treścią dowodów z dokumentów załączonych przez powódkę.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniesione przez pozwanych zarzuty od nakazu zapłaty należy uznać za bezzasadne, w związku z czym nakaz zapłaty z dnia 15 maja 2018 roku należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy zmieniającej KPC w niniejszej sprawie zastosowanie miały przepisy postępowania sprzed nowelizacji, która weszła w życie 7 listopada 2011 roku.

Do szczególnie istotnych zarzutów, za których pomocą pozwany o zapłatę weksla może się bronić, należy twierdzenie, że weksel in blanco wystawiony przez pozwanego na rzecz powoda i załączony do pozwu, miał na celu zabezpieczenie wiarytelności wynikającej

z określonego stosunku i w związku z tym upoważnienie powoda obejmuje jego uzupełnienie jedynie zgodnie z porozumieniem zawartym z pozwanym, zaś powód w danej sytuacji wypełnił weksel sprzecznie z porozumieniem. Powiązanie stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego powoduje, że wekslobiorca w zasadzie nie może na podstawie prawa wekslowego uzyskać wobec wystawcy weksla własnego więcej praw niż mu przysługuje w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wiarytelność, czyli w ramach tzw. stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani podnieśli między innymi, iż kary umowne zostały naliczone bezpodstawnie oraz że kwota ze sprzedaży przedmiotu leasingu powinna pokryć w całości zobowiązanie pozwanych wobec powoda. W odpowiedzi na zarzuty powód podjął się obrony za pomocą okoliczności nawiązujących do stosunku podstawowego,

wobec dochodzonego od pozwanych roszczenia wekslowego. W konsekwencji prowadzi to do objęcia sporem także tego stosunku.

W orzecznictwie utrwaliło się pojęcie przeniesienia sporu z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego jako objęcia sporem w postępowaniu nakazowym stosunku podstawowego. Określenie to nie oznacza jednak pełnego zastąpienia dotychczasowego sporu na tle stosunku wekslowego, sporem dotyczącym stosunku podlegającego powszechnemu prawu cywilnemu, a oznacza uwzględnienie stosunku podstawowego w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Podsumowując - w dalszym ciągu przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 r., V CSK 86/06, LEX nr 1101689).

Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi między wystawcą weksla lub akceptantem a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, dochodzi do zawarcia porozumienia, które wskazuje sposób jego uzupełnienia. W istocie swej porozumienie stanowi umowę zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla lub akceptantem, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Przepis art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo Wekslowe (tj. Dz.U.2016.160.) nie wymaga żadnej szczególnej formy takiego porozumienia wekslowego. Może być więc ono zarówno pisemne, jak i ustne, może zostać osiągnięte w sposób wyraźny lub dorozumiany.

Weksel własny in blanco powinien być wypełniony zgodnie z porozumieniem zawartym między podpisanym na wekslu a osobą, której weksel ten wręczono. Porozumienie ma więc bardzo istotne znaczenie, gdyż osobie podpisanej na wekslu przysługuje zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem. Zarzut ten jest skuteczny zarówno wobec bezpośredniego kontrahenta, któremu osoba podpisana na wekslu in blanco weksel wręczyła, jak i osoby, która nabywając weksel po wypełnieniu była w złej wierze lub dopuściła się niedbalstwa (art. 10 w zw. z art. 103 Prawa wekslowego).

Deklaracja wekslowa w niniejszej sprawie sporządzona została w formie pisemnej. Stosownie do treści deklaracji wypełnienie weksla miało nastąpić na sumę zobowiązań pozwanego wynikających z umowy leasingu nr (...) zawartej w dniu

6 marca 2013 roku. Treść porozumienia w tym zakresie jest jasna i nie wymaga interpretacji oświadczeń woli stosownie do treści art. 65 k.c.

Zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem zgłoszony skutecznie nie stanowi przyczyny nieważności weksla ani nie uchyla w całości zobowiązania wekslowego wystawcy co do zasady. Konsekwencją skutecznego zarzutu jest ograniczenie lub modyfikacja zobowiązania wekslowego. Odpowiedzialność dłużnika będzie się kształtowała wyłącznie w granicach odpowiadających jego woli. Celem wystawienia weksla in blanco jest zabezpieczenie, co w konsekwencji powoduje obowiązek utrzymania zobowiązania wekslowego w granicach zawartego wcześniej porozumienia. Odmienne rozstrzygnięcie ograniczyłoby praktyczny wymiar środka.

Zgodnie z ogólną regułą z art. 6 kodeksu cywilnego ciężar dowodu, że weksel został wypełniony z naruszeniem porozumienia spoczywa na dłużniku wekslowym, ponieważ to on wywodzi z tej okoliczności skutki prawne. W tym celu może on korzystać z każdego środka dowodowego, jaki został przewidziany w Kodeksie postępowania cywilnego.

Z załączonego do pozwu porozumienia wekslowego wynika, że powód miał prawo wypełnić w każdym czasie (do chwili spłaty wszelkich zobowiązań z umowy leasingu) na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanego w Bankowym Funduszu Leasingowym wynikającym

z przedmiotowej umowy leasingu, w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umowy leasingu, odsetek za opóźnienie płatności oraz innych świadczeń ubocznych.

W ocenie Sądu przedstawione przez powoda dowody pozwalają ustalić, że powód wykazał, iż wypełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową, a więc że kwota wpisana na wekslu odpowiada rzeczywistemu zadłużeniu pozwanego

wynikającego z zawartej pomiędzy stronami umowy leasingu stanowiącej przedmiot niniejszej sprawy. Ostatecznie treść dokumentów nie była kwestionowana przez pozwanych.

Wysokość dochodzonego roszczenia w łącznej kwocie 34.399,56 złotych wynika w sposób przejrzysty z zaprezentowanych przez powoda dokumentów i ustalona została stosownie do postanowień § 7 ust. 15 i ust. 16, § 5 ust. 9 pkt 9 OWUL, a także pomocniczo na podstawie § 6 porozumienia restrukturyzacyjnego. Kwota ta została obliczona po odjęciu wartości korzyści uzyskanych przez powoda z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu.

Pozwani kwestionowali wysokość dochodzonej pozwem kwoty z kilku względów.

Po pierwsze, wskazywali oni, że przedmiot leasingu został zwrócony w terminie wynikającym z oświadczenia o rozwiązaniu umowy leasingu z dnia 29 sierpnia 2016 roku, a doręzonego pozwanemu A. A. w dniu 1 września 2016 roku.

W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy leasingu pozwany został zobowiązany do zwrotu powodowi przedmiotu leasingu do dnia 12 września 2016 roku. W przypadku niedokonania zwrotu dobrowolnie, pozwany upoważnił powoda do podejmowania czynności w celu odzyskania przedmiotu leasingu oraz wyraził zgodę na obciążenie go kosztami takich czynności (§ 7 ust. 16 OWUL). Pozwany nie zwrócił przedmiotu leasingu w terminie, jaki został wyznaczony. Przedmiot leasingu został zwrócony dopiero w dniu 5 grudnia 2016 roku, tj. 3 miesiące po terminie, za pośrednictwem działań firmy windykacyjnej. Pozwany winien zwrócić pojazd dobrowolnie i niezwłocznie do dnia 12 września 2016 roku, czego nie zrobił. Oczekiwanie za interwencją ze strony firmy windykacyjnej i zwrócenie przedmiotu leasingu bezpośrednio po niej, nie powoduje, że zwrotu dokonano w terminie.

Kolejny z zarzutów pozwanych dotyczył bezzasadnego naliczenia kar umownych. Na podstawie § 7 ust. 15 OWUL powód obciążył pozwanego karą umowną za okres opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu za okres od 13 września 2016 roku (dzień następujący po dniu, w którym pozwany zobowiązany był zwrócić przedmiot leasingu) do 4 grudnia 2016 roku (dzień poprzedzający dzień odbioru przedmiotu leasingu) w wysokości 19.600,53 zł. Pozwany został obciążony także kwotą 1.662,96 zł tytułem kosztów windykacji, co do której to kwoty nie podnoszono zastrzeżeń zarówno w trakcie zeznań, jak i pisemnie.

Pozwani kwestionowali również zasadność naliczenia drugiej kary umownej w wysokości 13.623,74 zł. Powód zawarł z pozwanym porozumienie restrukturyzacyjne wydłużające okres trwania umowy leasingu do dnia 8 marca 2017 roku. W § 6 porozumienia jasno wskazane jest, że powodowi przysługuje kara umowna naliczona w kwocie 13.623,74 zł za okres od 9 marca 2016 roku do 25 kwietnia 2016 roku na podstawie § 7 ust. 15 OWUL

z jednoczesnym zastrzeżeniem, że powód nie będzie dochodził rzeczony kary umownej pod warunkiem uregulowania przez pozwanego zobowiązań wynikających z umowy leasingu i porozumienia restrukturyzacyjnego w terminach wskazanych w załączniku nr 1 do porozumienia. Pozwany ponownie zalegał z płatnością należności wynikających z umowy i porozumienia, a więc uaktywniło się uprawnienie powoda do naliczenia kary umownej zgodnie z § 6 porozumienia. Błędne jest rozumowanie pozwanych, jakoby nie było podstaw do naliczenia w/w kary umownej, jeśli zachowana została ciągłość umowy przez podpisanie porozumienia.

Kolejnym zarzutem postawionym przez pozwanych było twierdzenie, że nie otrzymali od powoda żadnych informacji dotyczących rozliczenia umowy leasingu po odbiorze przedmiotu leasingu. Pismem z dnia 26 stycznia 2017 roku powód powiadomił pozwanego A. A. o zadłużeniu, jakie pozostało do zapłaty z umowy leasingu. Nadto, po dokonaniu ostatecznego rozliczenia umowy po sprzedaży przedmiotu leasingu, pozwani zostali zawiadomieni o stanie zadłużenia zawiadomieniem o wypełnieniu weksla in blanco

i notyfikacją wysłanymi do nich w dniach 19 marca 2018 roku oraz 4 kwietnia 2018 roku. Rozliczenie umowy leasingu na prośbę pozwanej B. A. zostało dokonane także elektronicznie – powód w dniu 18 kwietnia 2018 roku udzielił za pomocą e-mail wyjaśnienia, z czego składa się kwota wekslowa. Wobec powyższego, nie sposób przyjąć, że pozwani nie otrzymali od powoda potrzebnych informacji, z których wynikałoby rozliczenie umowy leasingu.

Pozwani podnieśli także, że powód sprzedał przedmiot leasingu po znacznie zaniżonej cenie. Z zarzutem tym nie można się zgodzić. W ocenie Sądu wartość korzyści wyznacza cena realnie uzyskana, nie zaś szacunkowa wartość przedmiotów leasingu. Powodowi w żadnym razie nie można zarzucić braku staranności w podejmowaniu działań zmierzających do sprzedaży rzeczy. Przedmiot leasingu został sprzedany za najwyższą oferowaną za niego cenę i to w terminie niecałych 4 miesięcy od dnia odebrania przedmiotu leasingu – nie można więc zarzucić zwłoki w działaniach podejmowanych przez powoda.

Wskazać nadto należy, że § 7 OWUL w ust. 8 stanowi, że w przypadku rozwiązania umowy leasingu w trybie § 7 ust. 6 finansujący może żądać od korzystającego, poza zapłatą wszystkich wymagalnych opłat leasingowych, również zapłaty odszkodowania w wysokości sumy wszystkich opłat niewymagalnych do dnia jej rozwiązania pomniejszonych o korzyści, które zgodnie z § 7 ust. 9 rozumiane są jako dyskonto wyliczone od dnia wskazanego przez finansującego w wezwaniu do zapłaty do dnia zapłaty określonego w umowie leasingu oraz - jako cena netto ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszona o koszty sprzedaży i inne tam opisane.

Z powyższego wynika, że korzyścią zaliczaną na poczet zadłużenia korzystającego z umowy leasingu będzie każdorazowo cena netto przedmiotu leasingu uzyskana z jego sprzedaży.

Pozwani zostali obciążeni także kosztami wyceny przedmiotu leasingu w wysokości 387,45 zł, co do prawidłowości naliczenia których nie podnosili zastrzeżeń.

Pomimo przedstawienia przez powoda szeregu dokumentów potwierdzających wysokość zaległości pozwanego, pozwani nie zaoferowali dowodów mogących zaświadczyć na okoliczność przeciwną. Podkreślić należy, że w świetle dowodów przedstawionych przez powoda, obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego celem podważenia prawidłowości zaoferowanego przez powoda wyliczenia ciążył na pozwanych. Pozwani nie zaoferowali jednakże żadnego dowodu na tę okoliczność, zatem należy uznać ich twierdzenia za gołosłowne i niczym nieoparte. To w konsekwencji doprowadziło do niewykazania przez pozwanych nieprawidłowej wysokości naliczenia należności i niemożliwości uznania ich twierdzeń, jakoby kwota ze sprzedaży przedmiotu leasingu miała w całości albo w znacznej części pokryć zobowiązania wobec powoda.

Pozwana B. A. ponosi odpowiedzialność w niniejszej sprawie na podstawie art. 30 Prawa wekslowego. Zgodnie z jego treścią zapłata weksla zabezpieczona może zostać poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył (art. 32). Z treści weksla nie wynika ograniczenie odpowiedzialności pozwanej do części sumy wekslowej, zatem odpowiada ona w całości za zapłatę sumy wekslowej, jak pozwany A. A..

Na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek pozwanych złożony ustnie na rozprawie w dniu 10 stycznia 2020 roku oraz pismem z 13 stycznia 2020 roku o umorzenie odsetek, umorzenie kosztów pełnomocnika powoda, umorzenie kosztów postępowania sądowego i rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Instytucja rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia stanowi rozwiązanie mające służyć interesowi dłużnika, który z powodów przez siebie niezawinionych nie jest w stanie jednorazowo uczynić zadość spełnieniu zasądzonego świadczenia, natomiast spłata ratałna lub w późniejszym terminie będzie dla niego realnie dogodniejsza. Podkreślić jednak należy wyjątkowość regulacji art. 320 k.p.c. oraz obowiązek sądu brania pod uwagę nie tylko sytuacji dłużnika, ale również interesów wierzyciela. Wskazać też trzeba na istotne znaczenie dla korzystania z tej nadzwyczajnej instytucji charakteru zasądzanego świadczenia, tak by nie premiować dłużników niesolidnych i nie dających gwarancji, że należności, mimo rozłożenia na raty, nie będą realizowane. Ponadto podstawą zastosowania powołanego wyżej

przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione przesłanki, na przykład, że ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Pozwani w piśmie z dnia 13 stycznia 2020 roku wskazali, że mają trójkę dzieci w wieku 6 lat, 4 lata i 9 miesięcy (obecnie około 1,5 roku). Pozwana przebywa (a w każdym razie przebywała na czas składania wniosku) na zasiłku macierzyńskim i otrzymuje z tego tytułu kwotę około 1500 zł miesięcznie. Pozwany zaś nie posiada stałego zatrudnienia. Pozwani otrzymują świadczenie 500+ na troje dzieci oraz zasiłek rodzinny w wysokości 409 zł miesięcznie. Nie posiadają żadnych oszczędności ani majątku. Występując o zwolnienie od kosztów sądowych w niniejszej sprawie, pozwany podał, że zakończona działalność gospodarcza pozostawiła zadłużenie w wysokości około 291.000 złotych i kwota ta jest zajęta na rachunku bankowym pozwanego.

Sąd nie kwestionuje twierdzeń pozwanych, że ich sytuacja materialna jest trudna. Jednak wskazać należy, że pozwani nie wykazali, aby podjęli konkretne działania w celu przygotowania się do spłaty długu oraz do zmniejszenia zadłużenia. Ich dotychczasowa postawa nie może pozostać obojętna dla rozstrzygnięcia. Zauważyć bowiem należy, że pozwany w zasadzie nie kwestionował zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia, a kwestionowano jego wysokość, mając świadomość, że chociażby część kwoty będzie do zapłaty (co pozwani wyartykułowali w trakcie zeznań na rozprawie w dniu 10 stycznia 2020 roku). Deklarując natomiast chęć spłaty swego zadłużenia w ratach, nie dokonano żadnej wpłaty, choćby w ciągu kilkunastu miesięcy trwania niniejszego procesu. Taka postawa nie pozwala pozytywnie ocenić szansy na systematyczne regulowanie kolejnych rat. Nadto, suma zadłużenia, jakie posiada pozwany również nie wpływa korzystnie na zdolność do uiszczania rat.

Stosownie do treści art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Nie powielając argumentacji podniesionej wyżej, Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania pozwanych kosztami postępowania (wskazanych przez pozwanych jako umorzenie kosztów pełnomocnika powoda, umorzenie kosztów postępowania sądowego).

Jeśli chodzi zaś o wniosek o umorzenie odsetek od należności głównej, Sąd nie był uprawniony w ingerencję w żądanie sformułowane przez powoda. Żądanie odsetek za opóźnienie jest uprawnieniem powoda wynikającym z art. 481 § 1 k.c.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. wydał wyrok, w którym utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty wydany w dniu 15 maja 2018 r.